

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. září 2013 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Lněničky a soudců JUDr. Michala Hodouška a JUDr. Jiřího Hnilici odvolání obžalovaného [příjmení] [jméno], roz. [příjmení], [datum narození], a krajského státního zástupce v Ústí nad Labem proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. dubna 2013 č.j. 52 T 6/2012-805 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b) odst. 2 trestního řádu se z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovanému [příjmení] [jméno] se podle § 140 odst. 3 za použití § 43 odst. 2 a § 54 odst. 1, 2 trestního zákoníku ukládá souhrnný výjimečný trest odnětí svobody v trvání třiceti (30) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Současně se zrušuje výrok o trestu rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 26.1.2011 č.j. 4T 228/2010-386, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [příjmení] [jméno] zamítá.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci byl obžalovaný [příjmení] [jméno] uznán vinným zvláště nebezpečným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, 3 písm. i), j) trestního zákoníku a odsouzen za použití § 43 odst. 2 a § 54 odst. 2, 3 tr. zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti roků. Pro výkon trestu byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu rozsudku Okresního soudu v Liberci ze

dne 26.1.2010 č.j. 4T 229/2010-386, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obžalovaný zločinu dopustil tím, že ve snaze zakrýt trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1, odst. 2 trestního zák. č. 140/1961 Sb. a trestný čin neoprávněného držení platební karty dle § 249 trestního zák. č. 140/1961 Sb., kterého se dopustil tím, že společně se svou přítelkyní [jméno] [příjmení], [datum narození], zneužil důvěřivosti a vysokého věku poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození], a v období od 6.8. do 3.11 roku 2009 společně provedli prostřednictvím platební karty [jméno] [příjmení] opakovaně z jejího účtu u ČSOB, a.s. výběry finanční hotovosti v celkové výši nejméně 218.000 Kč, které použili pro svoji potřebu, když pro tento čin byla okresním státním zástupcem v Liberci na obžalované podána obžaloba č.j. 1 ZT 535/2010-19, přičemž poškozená měla v úmyslu podat v této věci trestní oznámení, čemuž se obžalovaný snažil zamezit a vyhnout se tak svému postihu, dále ve snaze dosáhnout majetkového prospěchu pro sebe a svoji přítelkyni [jméno] [příjmení] tím, že získá do své faktické dispozice dům, šperky a další majetek poškozené [jméno] [příjmení] prostřednictvím falešné závěti ze dne 9.9.2009, kterou donutil [jméno] [příjmení] podstrčit k podpisu [jméno] [příjmení] a na základě které měla poškozená [jméno] [příjmení] odkázat jako dědictví po své smrti [jméno] [příjmení] veškerý svůj majetek včetně domu [adresa] v obci [obec] [část obce], okr. [obec] po předchozím uvážení dne 27.1.2010, v době od 12.00 hodin do 13.22 hodin, v místě jejího přechodného bydliště v domě [adresa] v obci [obec] [část obce], okr. [obec], úmyslně usmrtil [jméno] [příjmení], [datum narození], a to tak, že v jejím domě záměrně založil požár tím, že cíleně přiložil hořlavé předměty do blízkosti zapnutých elektrických přímotopů, v důsledku čehož došlo v místnosti užívané poškozenou jako ložnice v přízemí uvedeného domu k vzplanutí a k rozvinutí požáru, tohoto jednání se dopustil s vědomím, že poškozená [jméno] [příjmení] vzhledem ke svému vysokému věku a omezené pohyblivosti nebude schopna před požárem uniknout a zemře a tím jí způsobil smrt v důsledku popálenin 3. – 4. stupně na cca 80% povrchu těla a intoxikace oxidem uhelnatým, přičemž po dobu požáru byla poškozená nejméně několik minut při vědomí, pokoušela se požáru v domě uniknout a při tom trpěla velmi intenzivní bolestí v důsledku hoření a dušení.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolání jak obžalovaný, tak krajský státní zástupce v [obec].

Odvolání obžalovaného směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku a odůvodnil je jeho obhájce JUDr. [jméno] [příjmení]. Zdůrazňuje, že veškeré nepřímé důkazy, o které soud opřel své rozhodnutí, zpochybnil už ve své závěrečné řeči před soudem prvního stupně, přičemž s jeho argumenty se soud nevypořádal. Připomíná, že důvod k usmrcení poškozené mohlo mít více osob, protože bylo známo, že poškozená je zámožná a půjčovala lidem peníze. V této souvislosti se podivuje nad tím, že soud nezkoumal, kam se poděl zbytek peněz z prodeje pražského bytu poškozené. Obžalovaný neměl reálnou možnost do bytu vniknout, protože neměl klíče. Dům byl prokazatelně zamčený a klíč byl v zámku zevnitř. Poškozenou měl rád, nikdy by ji neublížil. Trvá na tom, že se obžalovaný skutku nedopustil. Navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně aby sám rozhodl a obžalovaného obžaloby zprostil.

Odvolání státního zástupce směřuje pouze proti výroku o trestu. Poukazuje na zjevné pochybení, kdy se ve výroku rozsudku uvádí, že rozsudek Okresního soudu v Liberci č.j. 4 T 228/2010-386 je ze dne 26.1.2010, zatímco tento rozsudek byl vyhlášen až dne 27.1.2011. Toto pochybení pak má podstatný vliv na vztah souhrnnosti, když souhrnný trest by byl na místě pouze při pozdějším vyhlášení souběžného rozsudku. Závěrem navrhl, aby byl výrok o trestu zrušen a ve výroku o trestu bylo uvedeno správné datum vyhlášení předchozího rozsudku a to 26.1.2011.

Vrchní soud v Praze přezkoumal napadený rozsudek a přezkoumal i postup řízení, které jeho vynesení předcházelo. Shledal, že odvolání obžalovaného není důvodné, zatímco odvolání státního zástupce důvodným je.

Pokud jde o řízení, které vynesení rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud tak závažné pochybení, aby bylo nutno napadený rozsudek zrušit. Je sice pravdou, že výpověď svědkyně [jméno] [příjmení] při hlavním líčení dne 21. ledna 2013 neproběhla standardním způsobem, protože není jasné, proč byl této svědkyni podle § 211 odst. 1, 3 písm. a) tr. řádu čten protokol o její předchozí výpovědi dříve, než se k věci vyjádřila, když tato svědkyně neodepřela výpověď a tato se ani nemohla od předchozí lišit. Nicméně tato svědkyně v dalším průběhu hlavního líčení vypovídala poměrně podrobně a jak obhájce, tak i obžalovaný měl možnost na její výpověď reagovat a klást jí dotazy.

Pokud jde o skutková zjištění soudu prvního stupně, má odvolací soud za to, že tato jsou správná, podložená provedeným dokazováním a že nevzbuzují důvodné pochybnosti. Skutečnost, že jsou založena pouze na nepřímých důkazech, není pochybením, protože tyto důkazy tvoří takový řetězec, že je vyloučeno, aby poškozená zemřela bez cizího zavinění, případně aby její smrt zavinil někdo jiný než obžalovaný.

Pokud jde o jednotlivé argumenty obsažené převážně v závěrečné řeči obhájce před soudem prvního stupně než v podaném odvolání, lze plně odkázat na logické a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku. Z provedeného dokazování vyplývá, že obžalovaný měl skutečně pádný důvod zabránit poškozené v jejím trestním oznámení. Zásadním způsobem se podílel na padělání závěti poškozené a většina prostředků získaných krádežemi v bytě a vybíráním z bankovního účtu poškozené skončila u něho. Podle sdělení telekomunikačního operátora se v době vzniku požáru pohyboval v oblasti místa činu, přesvědčivé alibi na tuto dobu nemá. V rozporu s předchozími zvyky a v rozporu i s tím, že jej poškozená podezírala z krádeže, nařídil svědkyni [jméno] [příjmení] jet k bydlišti poškozené, na místě činu se choval krajně podezřele, později neustále vyjadřoval obavy z možného odhalení a konečně se ve výkonu trestu svěřil s tím, že poškozenou úmyslně usmrtil.

V rozporu s takto zjištěným skutkovým stavem neobstojí ani námitky uvedené v odvolání. Jednak je sice pravdou, že dveře domu byly zamčeny a klíč zůstal v zámku zevnitř, že zprávy hasičů však vyplývá, že do domu bylo možno vstoupit postranním vchodem, který byl zabezpečen pouze drátem. Na smrti poškozené mohl mít zájem i někdo jiný. Ovšem svědkyně [jméno] [příjmení] touto osobou nebyla, protože jednak doznala majetkovou trestnou činnost páchanou společně s obžalovaným vůči poškozené, jednak v době, kdy jí ani obžalovaného nikdo nepodezíral, oznámila notáři, že závět', na základě níž by dědila veškerý majetek poškozené, byla zfalšována. Tak se rozhodně nechová člověk, který chce profitovat ze smrti jiného. O hodnotě argumentů obžalovaného svědčí dále i to, jak se vyjádřil ve své závěrečné řeči, kdy si ani při této příležitosti neodpustil dvě zásadní lži. Lhal jednak v tom, že tvrdil, že neměl klíče od bytu poškozené, což je v naprostém rozporu s výpovědí jeho manželky a [jméno] [příjmení], a dále v tom, že se až od [příjmení] dozvěděl, že by měla po poškozené dědit, což je opět v rozporu jak s výpovědí této svědkyně, tak s výpovědí [jméno] [příjmení], který uvedl, že on sám závět' vyhotovil na žádost obžalovaného.

Pokud jde o právní kvalifikaci, ani zde neshledal odvolací soud žádné pochybení. Nad rámec toho, co uvedl soud prvního stupně lze pouze dodat, že usmrcení upálením by bylo možno pokládat nejen za zvlášť trýznivý způsob, ale i za způsob zvlášť surový, protože se mírou surovosti podstatně vymyká běžnému způsobu užití násilí při páchání trestného činu vraždy.

Uložený výjimečný souhrnný trest rozhodně není trestem nepřiměřeně přísným a soud jej uložil naprosto správně s přihlédnutím jak k okolnostem případu, tak k osobě obžalovaného, když splnění alespoň jedné z těchto podmínek by už k uložení tohoto trestu postačovalo. Úvahy soudu obsažené v odůvodnění rozsudku jsou naprosto správné a odvolací soud se s nimi plně ztotožňuje.

Pochybení bylo shledáno v nesprávné citaci rozsudku, se kterým je nynější odsouzení obžalovaného ve vztahu souhrnnosti. Jak správně uvedl ve svém odvolání státní zástupce, datum vyhlášení tohoto rozsudku není 26.1.2010 ale 26.1.2011. Ve prospěch soudu prvního stupně je však

třeba uvést, že nesprávné datum je i v hlavičce tohoto rozsudku, když správné datum je až na jeho konci, a že i státní zástupce v odůvodnění svého odvolání uvedl omylem datum 27.1.2011.

Vzhledem k tomu, že se toto pochybení týká výroku rozsudku a že byl nesprávně i vyhlášen, nelze toto pochybení opravit jako běžnou písařskou chybu. Odvolací soud proto výrok o trestu zrušil a vyhlásil jej znovu se správným datem vyhlášení zde citovaného rozsudku.

Protože neshledal odvolání obžalovaného důvodným, zamítl jej odvolací soud podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu

soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Odsouzený může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Důvody dovolání jsou uvedeny v § 265b, jeho obsah v § 265f trestního řádu.

Praha 11. září 2013

JUDr. Jiří Lněnička a
předsedkyně senátu